

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/33/2014
Identifikačné číslo spisu:	1210223764
Dátum vydania rozhodnutia:	17.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1210223764.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcu: GPW s.r.o., so sídlom Výsoká 16, 811 06 Bratislava, IČO: 35 951 796, proti žalovanému: Druhá strategická, a. s., so sídlom Trnavská cesta 27/B, 831 04 Bratislava, IČO: 35 705 027, zastúpený advokátskou kanceláriou LEGAL GROUP, s. r. o., so sídlom Trnavská cesta 27/B, 831 04 Bratislava, IČO: 47 237 589, o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 42Cb/285/2010, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/293/2012-327 z 29. januára 2014, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného z a m i e t a .
- II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p i z n á v a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 42Cb/285/2010-244 zo dňa 19. apríla 2012 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 570,13 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti uznesení špecifikovaných v žalobe, prijatých na valnom zhromaždení žalovaného, ktoré sa konalo dňa 30. júla 2010. Súd prvého stupňa skúmal ako prvú aktívnu legitimáciu žalobcu, a to s ohľadom na ustanovenie § 131 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ktorý sa analogicky v zmysle § 183 Obchodného zákonníka použije aj na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia akciovej spoločnosti. Dospel k záveru, že žalobca svoju aktívnu legitimáciu nepreukázal, nakoľko na to, aby mohol súd vyhlásiť prijaté uznesenie valného zhromaždenia za neplatné, musí byť splnená podmienka, že porušenie zákona alebo spoločenskej zmluvy mohlo obmedziť práva spoločníka (akcionára), ktorý sa určenia domáha a žalobca takúto skutočnosť nepreukázal. V súvislosti s úpravou dĺžky funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady v čl. X ods. 5 a čl. XI ods. 6 stanov žalovaného mal za to, že stanovami určená doba trvania funkčného obdobia na 4 roky je spodnou hranicou dĺžky funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady a hornú hranicu upravuje Obchodný zákonník v § 194 ods. 2 a § 200 ods. 2 na 5 rokov. Poukázal na čl. X ods. 12 stanov žalovaného, podľa ktorého je uznesenie prijaté, ak

zaň hlasovala viac ako polovica všetkých členov predstavenstva a rovnako z ustanovenia čl. X ods. 14 stanov žalovaného vyplýva, že konať v mene spoločnosti sú oprávnení všetci členovia predstavenstva a spoločnosť zaväzuje súhlasným prejavom vôle najmenej dvaja členovia predstavenstva spôsobom uvedeným v čl. XIX stanov. Vzhľadom na uvedené mal súd prvého stupňa za to, že na valnom zhromaždení dňa 30. júla 2010 boli prítomní dvaja členovia predstavenstva, ktorých funkčné obdobie v čase konania valného zhromaždenia ešte neuplynulo a títo boli oprávnení riadne konať za spoločnosť. Obdobne konštatoval, že bola splnená podmienka maximálnej zákonom prípustnej dĺžky funkčného obdobia v čase konania valného zhromaždenia, pretože funkčné obdobie členov dozornej rady bolo v čl. XI ods. 7 stanov určené na 4 roky s tým, že pri dvoch členoch dozornej rady bola v čase konania valného zhromaždenia podmienka maximálnej zákonom prípustnej dĺžky funkčného obdobia splnená, pričom za splnenú mal aj ďalšiu podmienku upravenú v čl. XI ods. 10 stanov, týkajúcu sa uznášaniaschopnosti dozornej rady, nakoľko nadpolovičná väčšina jej členov bola prítomná. Záverom súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca ako vedomý si ním namietaných nedostatkov mal vyvinúť aspoň nejaké úsilie na zvrátenie situácie, ktorou podľa jeho tvrdenia došlo k porušeniu jeho práv ako akcionára zúčastniť sa predmetného valného zhromaždenia a podať protest do zápisnice valného zhromaždenia. Žalobca svoju možnosť napriek zjavne veľkej snahe ochrany svojich práv ako akcionára spoločnosti žalovaného nevyužil. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3Cob/293/2012-327 zo dňa 29. januára 2014 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 42Cb/285/2010-244 zo dňa 19. apríla 2012 tak, že uznesenia bližšie špecifikované v podanej žalobe určil za neplatné. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania sumu 674,98 eur.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj na čl. XI ods. 7 stanov žalovaného, pričom sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že stanovami žalovaného určená doba trvania funkčného obdobia na 4 roky je spodnou hranicou dĺžky funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady a hornú hranicu ustanovuje § 194 ods. 2 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka na 5 rokov. Odvolací súd konštatoval, že zreteľná a jednoznačná je úprava doby voľby člena predstavenstva a člena dozornej rady určená v stanovách spoločnosti žalovaného na dobu štyroch rokov. Takto vymedzená doba je platná, nakoľko neodporuje kogentnému ustanoveniu zákona (§ 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka). Spornou zostala tá časť čl. X bod 5 a čl. XI bod 7 stanov, ktorá určuje, že sa funkčné obdobie končí až voľbou nových členov, či už predstavenstva alebo dozornej rady. Aj v týchto prípadoch podľa názoru odvolacieho súdu platí obligatórne v stanovách spoločnosti možná maximálna dĺžka funkčného obdobia štyri roky s tým, že pokiaľ táto právna skutočnosť nastane skôr, ako uplynie stanovami určené funkčné obdobie, nastávajú účinky pred uplynutím stanovami určeného funkčného obdobia. S touto udalosťou stanovy žalovaného spájajú zánik funkcie člena predstavenstva alebo dozornej rady len s ohľadom na v stanovách všeobecne určenú dobu štyroch rokov. Vzhľadom na uvedené funkcie členov predstavenstva Ing. N. H., JUDr. K. H. a Ing. S. C. skončila ešte pred dňom zvolania a konania valného zhromaždenia, a to funkcia Ing. H. a JUDr. H. v roku 2009 a Ing. C. ešte v roku 2008, a tak isto pred týmto dňom skončila funkcia členov dozornej rady, O. G. v roku 2009 a Ing. W. C. v roku 2008. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalovaný nemal v čase zvolávania riadneho valného zhromaždenia a ani v čase jeho konania riadne ustanovené orgány, pričom v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/17/2012 zo dňa 19. júna 2012. Vychádzajúc z uvedeného valné zhromaždenie bolo zvolané neoprávnenou osobou, nebolo teda zvolané riadne a pre jeho konanie neboli splnené podmienky. Odvolací súd je toho názoru, že ak na takto zvolanom zhromaždení bolo prijaté uznesenie, tak je táto skutočnosť dôvodom pre vyslovenie uznesenia za neplatné, a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/291/1995 zo dňa 12. decembra 1995. Odvolací súd ďalej dodal, že z obsahu programu riadneho valného zhromaždenia zo dňa 30. júla 2010 je zrejmé, že sa dotýka práv akcionárov, a preto dospel k záveru, že valné zhromaždenie bolo zvolané neoprávnenou osobou a uznesenia prijaté na tomto zhromaždení odporovali zákonu. Pokiaľ išlo o naplnenie ďalšej podmienky potrebnej pre vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, upravenej v § 131 Obchodného zákonníka, odvolací súd mal za to, s poukazom na nález Ústavného súdu

Slovenskej republiky IV. ÚS 434/2010-39 zo 16. júna 2011, že táto podmienka bola splnená, pretože postačí preukázať, že v rozpore so zákonom, prípadne stanovami spoločnosti valným zhromaždením bolo prijaté rozhodnutie, ktoré vo vzťahu k obsahu programu valného zhromaždenia sa dotýkalo akéhokoľvek práva patriaceho akcionárovi a bolo by nadbytočné, v rozpore s právnou normou a aj v rozpore s uplatneným nárokom na takomto skutkovom základe takto postihnutého akcionára skúmať, či aj jeho práva reálne porušené boli.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania spolu vo výške 674,98 eur.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 10. marca 2014.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci) a na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. (t. j., že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Žalovaný mal za to, že hoci odvolací súd aplikoval na právny vzťah správne právne normy (§ 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka), tieto normy nesprávne vyložil a na zistený skutkový stav ich nesprávne aplikoval. Na druhej strane odvolací súd neaplikoval právne normy, ktoré na posudzovaný prípad mali byť aplikované (najmä § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka). Dovolateľ uviedol, že ak by vychádzal z výkladu prezentovaného odvolacím súdom, mala by funkcia členov predstavenstva a dozornej rady zaniknúť pred uplynutím štyroch rokov tým, že valné zhromaždenie ustanoví nových členov predstavenstva, resp. dozornej rady. Takýto výklad pôvodných stanov je podľa názoru dovolateľa minimálne účelový a spôsoboval by v praxi vysokú právnu neistotu. Uviedol, že účel citovaných ustanovení pôvodných stanov je práve opačný. Dovoťok, podľa ktorého funkčné obdobie (členov predstavenstva a dozornej rady) končí „až voľbou nových členov“ je potrebné vykladať v súlade s ustanovením § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa prejav vôle vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy. Dovolateľ uviedol, že citované ustanovenia stanov boli zavedené z dôvodu, aby bola zabezpečená kontinuita výkonu funkcie členov predstavenstva a dozornej rady žalovaného. Cieľom teda nebolo zakotviť štvorročné funkčné obdobie členov orgánov spoločnosti, cieľom bolo zakotviť mechanizmus, podľa ktorého po uplynutí štyroch rokov funkčného obdobia funkcia člena orgánu žalovaného nezaniká a trvá až do ustanovenia nového člena orgánu. Uvedené ustanovenia stanov boli zavedené tiež z dôvodu, že žalovaný je akciovou spoločnosťou s drobnými akcionármi, pri ktorej môžu nastať určité komplikácie pri organizovaní valného zhromaždenia. Dovolateľ ďalej uviedol, že pokiaľ mal odvolací súd iný názor na interpretáciu citovaných ustanovení stanov, mal doplniť dokazovanie vo vzťahu k zisteniu úmyslu predkladateľa pôvodných stanov. Pokiaľ tak odvolací súd neurobil, odňal tým účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Dovolateľ mal za to, že v čase zvolávania a konania valného zhromaždenia boli dvaja členovia predstavenstva (Ing. N. H. a JUDr. K. H.) a dvaja členovia dozornej rady (Ing. O. K. a O. G.) riadne vo svojich funkciách, valné zhromaždenie bolo preto zvolané a prebehlo v súlade so zákonom a stanovami a niet dôvodu pre vyslovenie neplatnosti jeho uznesení. Nesprávne právne posúdenie videl dovolateľ aj v posúdení otázky aktívnej legitímácie žalobcu odvolacím súdom. Namietal, že ak odvolací súd posudzoval otázku interpretácie a aplikácie ustanovenia § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka výlučne citujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 434/2010 a pritom sa vôbec nezaoberal otázkou zneužitia práv menšinovým akcionárom, ktoré konanie je podľa § 56a ods. 1 Obchodného zákonníka zakázané, právne posúdenie veci z tohto pohľadu nemôže obstať. Dovolateľ ďalej argumentoval tým, že pokiaľ odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania na základe skutočností, ktoré neboli účastníkmi konania tvrdené a ani súd prvého stupňa sa nimi v odôvodnení prvostupňového rozsudku nezaoberal a neumožnil účastníkovi konania vyjadriť sa k týmto skutočnostiam, ani navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy, odňal tým účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Túto skutočnosť dovolateľ vyvodzoval z ustanovenia § 213 ods. 2 O. s. p., ktoré zakladá povinnosť odvolacieho súdu umožniť účastníkovi konania vyjadriť sa k zmene právnej kvalifikácie. V posudzovanom prípade odvolací súd pristúpil k svojskej interpretácii čl. X ods. 5 a čl. XI ods. 7

pôvodných stanov, hoci náležité ustanovenie zákona, ktoré určuje rámec tejto interpretácie (§ 266 ods. 1 Obchodného zákonníka) v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia neuviedol. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku vo veci samej potvrdzuje, v časti výroku o náhrade trov konania mení tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 470,81 eur a trovy konania o odvolaní vo výške 126,35 eur a zároveň, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy dovolacieho konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 199 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 167,74 eur.

K dovolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.; poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 01. januárom 2015), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne uvedených v § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v § 238 O. s. p.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V prejednávanej veci podal žalovaný dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, a preto je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle citovaného ustanovenia § 238 ods. 1 O. s. p.

Žalovaný v dovolaní poukazuje na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., teda že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predmetom konania je určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia akciovej spoločnosti (žalovaného) konaného 30. júla 2010 v zmysle § 183 v spojení s § 131 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka okrem iného aj z dôvodu, že nebolo zvolané riadnym spôsobom, pretože žalovaný nemal riadne zvolené orgány v čase zvolania a konania valného zhromaždenia.

Súd prvého stupňa žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nie je vecne legitimovaný na jej podanie. Dospel k záveru, že žalobca nepreukázal obmedzenie, či porušenie svojho práva akcionára namietaným porušením zákona a stanov. K rozporu stanov žalovaného s ustanoveniami § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré upravujú dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady uviedol, že stanovami určená doba trvania funkčného obdobia na 4 roky je spodnou hranicou dĺžky funkčného obdobia a hornú hranicu ustanovuje Obchodný zákonník na 5 rokov. Podľa názoru súdu dvaja členovia predstavenstva Ing. N. H. a JUDr. K. H. boli oprávnení na valnom zhromaždení konať za spoločnosť, pretože ich funkčné obdobie uplynulo až 11. augusta 2010 po konaní valného zhromaždenia.

Odvolačný súd sa nestotožnil s uvedeným výkladom ustanovení § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka súdu prvého stupňa a dospel k právnomu záveru, že dĺžka funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady určená v stanovách žalovaného na 4 roky je jednoznačná, platná a neodporuje kogentnému ustanoveniu uvedených ustanovení zákona. Časť znenia čl. X bod 5 a čl. XI bod 7 stanov, ktorá určuje, že sa funkčné obdobie končí až voľbou nových členov, nie je v rozpore so zákonom a umožňuje zánik funkcie členov uvedených orgánov až zvolením nových, ale len v rámci stanovami určeného štvorročného funkčného obdobia.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Obchodný zákonník“) členov predstavenstva volí a odvoláva valné zhromaždenie z akcionárov alebo iných osôb na dobu určenú v stanovách, ktorá nesmie presiahnuť päť rokov. Stanovy môžu určiť, že členov predstavenstva volí a odvoláva dozorná rada spôsobom v nich uvedeným.

Podľa § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka členovia dozornej rady sa volia na dobu určenú stanovami, ktorá však nesmie byť dlhšia ako päť rokov. Pri voľbe členov dozornej rady sa hlasuje o návrhoch jednotlivých osôb za členov dozornej rady súčasne. Zo všetkých predložených návrhov za členov dozornej rady sa zostavuje listina kandidátov. Akcionári volia členov dozornej rady tak, že určia počet hlasov z celkového počtu svojich hlasov, ktorými hlasujú za jednotlivých kandidátov, pričom môžu hlasovať najviac za taký počet kandidátov, koľko členov dozornej rady má byť na valnom zhromaždení zvolených. Členmi dozornej rady sa stávajú kandidáti, ktorí získali najväčší počet hlasov v poradí; ustanovenie § 186 ods. 1 sa nepoužije. Stanovy môžu určiť iný spôsob voľby členov dozornej rady.

Uvedené zákonné ustanovenia voľby členov predstavenstva a dozornej rady sú kogentné, ale zároveň ponechávajú priestor na úpravu vzťahov akcionárom spoločnosti prostredníctvom valného zhromaždenia, ktorá je vyjadrená v stanovách. V súlade s citovanou kogentnou právnou úpravou je v stanovách žalovaného jednoznačne stanovená dĺžka funkčného obdobia týchto volených orgánov na štyri roky, ktorá nepresahuje zákonom stanovenú maximálnu dĺžku volebného obdobia. Odvolací súd na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a správne ich aj vyložil. Dospel k správnomu právnomu záveru, že funkčné obdobie uvedených členov volených orgánov nesmie presiahnuť v stanovách jednoznačne určenú dĺžku štyroch rokov. Znenie stanov žalovaného v časti upravujúcej zánik funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady tak, že funkčné obdobie končí až voľbou nových členov predstavenstva, či dozornej rady, taktiež neodporuje citovaným ustanoveniam Obchodného zákonníka. Dovolací súd sa stotožnil s výkladom znenia stanov odvolacím súdom, podľa ktorého funkcie členov uvedených orgánov zanikajú až zvolením nových, ale opäť len v rámci stanovami určeného štvorročného funkčného obdobia.

Žalovaný namietal aj nesprávnu interpretáciu ustanovenia § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka v súvislosti s posúdením vecnej legitimácie žalobcu a tvrdil, že odvolací súd sa nezaoberal otázkou zneužitia práv menšinovým akcionárom, ktoré konanie je podľa § 56a ods. 1 Obchodného zákonníka zakázané.

Podľa § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka, súd môže na návrh spoločníka určiť neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, len ak porušenie zákona, spoločenskej zmluvy alebo stanov mohlo obmedziť práva spoločníka, ktorý sa určenia neplatnosti domáha.

Zneužitie práv spoločníka, najmä zneužitie väčšiny alebo menšiny hlasov v spoločnosti, sa zakazuje (§ 56a ods. 1 Obchodného zákonníka).

Vo vzťahu k splneniu „kumulatívnej podmienky“ ustanovenej v § 131 ods. 2 Obchodného zákonníka v právnom spore podľa ustanovenia § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka, odvolací súd správne poukázal na záver Ústavného súdu SR v náleze zo dňa 16. júna 2011 č. IV. ÚS 434/2010-39, podľa ktorého postačí preukázať, že v rozpore so zákonom, prípadne stanovami spoločnosti valným zhromaždením bolo prijaté rozhodnutie, ktoré vo vzťahu k obsahu programu valného zhromaždenia sa dotýkalo akéhokoľvek práva patriaceho akcionárovi a bolo by nadbytočné, v rozpore s právnou normou a aj v

rozpore s uplatneným nárokom na takomto skutkovom základe takto postihnutého akcionára skúmať, či aj jeho práva reálne porušené boli. Námitka nedostatku vecnej legítimácie žalobcu v predmetnom konaní nie je opodstatnená, pretože z obsahu programu valného zhromaždenia dňa 30. júla 2010 je zrejmé, že sa dotýka práv akcionárov. Vzhľadom na záver, že valné zhromaždenie nebolo zvolané riadne a uznesenia prijaté na tomto zhromaždení boli v rozpore so zákonom, tvrdenie žalovaného o zneužití práv spoločníka podaním predmetnej žaloby v zmysle citovaného ustanovenia je neopodstatnené.

Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p., pričom argumentoval, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom tým, že mu neumožnil vyjadriť sa k zmene právnej kvalifikácie tak, ako to vyplýva z § 213 ods. 2 O. s. p.

Pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré sú mu Občianskym súdnym poriadkom priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili (§ 213 ods. 2 O. s. p.).

Odvolací súd aplikoval na skutkový stav zistený súdom prvého stupňa ustanovenia § 131 ods. 1 a 2, § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré použil ako rozhodujúce aj súd prvého stupňa, a preto odvolací súd nebol povinný vyzývať účastníkov v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. aby sa vyjadrili k novej aplikácii ďalšieho ustanovenia, ktoré malo byť podľa názoru žalovaného použité (§ 266 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Dovolací súd nezistil postup súdu, v dôsledku ktorého by žalovanému boli odňaté procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva, a preto dôvody dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. uvedené žalovaným nie sú opodstatnené.

Nakoľko nebola zistená existencia dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., ani v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd dovolanie žalobcu proti zmeňujúcemu rozsudku podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O. s. p. Úspešný žalobca si náhradu trov dovolacieho konania neuplatnil, preto mu nebola priznaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.